

Tomislav Suhecki

Visoka škola strukovnih studija za
obrazovanje vaspitaca „Mihailo Palov“
Vršac

UDK: 371.95

ISBN 978-86-7372-114-9, 15 (2009), p.543-544

Stručni rad

DAROVITI I DRUŠTVENA ELITA

U svetu koji želimo da uredimo da svi budu jednaki, ravnopravni, isti, ljudi se rađaju sa nejednakim potencijalima i ljude vode najbolji – elita.

Treba progovoriti o tome isto tako otvoreno kao što se čuti.

Rađanje i razvoj darovanih rešava se bez plana i odgovornosti. To je najveći kapital koji ljudsko društvo poseduje, a ono ga bagateliše.

Da li bi progres i samo preživljavanje bili mogući bez darovanih koji daju i elite koja to organizuje?

Postoji genetska iskonska elita koja to postaje bez svoje volje, desi joj se, i postoji elita koja to postaje ciljano, birano, željeno.

Reč ``darovani`` zvuči kao nada, obećanje, poklon, a elita nešto što vredi one koji nisu u toj grupaciji.

Da li se društvena elita direktno regrutuje iz genetske elite?

Da li za posao, zadatak društvene elite, postoje instrumenti merenja i prepoznavanja kao IQ za darovane?

Da li prepoznate mlade lidere sokolimo ili utapamo?

Ovakvim pitanjima arogancija našeg sveznanja počinje da ustupa mesto sumnji da li naš najbolji od svih svetova neko vodi ili se sve to tek dešava?

Mi živimo još uvek u praistoriji ljudskog društva, elektronskoj, da bude lakše.

Jer, nema civilizacije tamo gde se razlike u mišljenju rešavaju radikalnim uklanjanjem nosioca drugačijeg mišljenja.

Društvena elita teži da postane nasledna elita, ali svoje prednosti može preneti ekonomski pravno i birokratski, a temelje njihovog zamka zapljuskuju i ispiraju talasi novorođenih generacija darovanih, koji se pojavljuju kao prirodna snaga, da li pravih potencijala ili ne, ali daroviti široko otvorenih očiju amortizuju potrese promena budućnosti, a elita želi da budućnost stane.

To je mehanizam koji izaziva osvežavajuće društvene potrese.

Elita omogućava društvu da predahne, ali u sledećoj fazi pokušava da kontrolom društvenih dešavanja zadrži svoje privilegije i svoje obaveze za koje može imati veoma iskrene namere, priroda je uredila da se daroviti dešavaju daleko raspršenije, nekontrolisano. Kao

u atomskoj fizici, kada poniranje u ovaj uređen fizički svet, sve dublje otkriva pravila zakonitosti, a na kraju Verner Hajzenberg otkrije da vlada opšti nered slučajnosti i da se ništa sa 100% sigurnošću ne može predvideti i kontrolisati.

To daje nadu, osveženje, i tako gledano daroviti i elita su dva antipoda društvenog napretka i postojanja, ponekad se srećno spoje, ponekad ugrožavaju, pri tome elita može spremno da dočeka darovite, ali se oni čudesno, kao u biblijskoj priči o Isusu, javljaju tamo gde se najmanje to očekuje.

Elita koristi znanje, organizaciju ljudske sposobnosti kojima nisu potrebni intuitivno poniranje i pomoć. Čak i umetnost tu izgleda kao šlag na torti.

Da li je elita nešto što druge ljude čini manje vrednim ili sigurnim?

Ipak u svakoj kompoziciji ne mogu svi vagoni biti lokomotive.

Ko nam šalje darovite i da li oni pripadaju sebi, da li se prosto dese? Ili su daroviti opšte dobro koje mi još uvek sporadično kapitališemo?

Da li elita pripada sebi i prisvaja nas ili pripada nama, a mi je prigrljujemo?

U organizmu društva sreću se biološke pojave koje traže socijalnu potvrdu – darovani i socijalne pojave elita koje žele da nas ubede da su dar i da uređuje biologiju društva.

Teško se ovo može sinhronizovati kao u romanu «Igra staklenih perli» Hermana Hesea, čak je to i suviše idealno želiti i naivno tražiti i nuditi. Jedna pojava izaziva i jačajući uklanja drugu kao talas svežine gde nikad ništa doveka ne može biti na vrhu talasa.

